

מהר הזיתים שלחתי אליכם ספר-עדות, ביום התשעה באב

.כי בעת ההיא נחרב בית-המקדש, והעם לא זעק—רק שתק

—בשעת אש ועשן, בשעת חרבן החצר החיצון, נשאתי עיני לרקיע

.והנה מארה מקפת-אור, עין שחורה בתוך השמש

.לא כענן. לא כמו נבואה בחלום. היתה שאלה שאינה מצפה לתשובה

.היתה חור של אור, פצע שאינו מדמם. שקיעה שאינה נגמרת

.פנים כסתו עפר. קריעה בלבד. התהלים נעלמו מפי הנביאים

.ירמיהו ודניאל—כאלו נשברו לשוא

.היו אנשים שאמרו: הנה רום. הראו ענש

.אני אומר לכם: לא רום, כי אלום. לא משפט, כי שכחה

.ישבתי בין הפלטה הקטנה שנשארה

.הם שאלו לא איך יקרה, אלא: עד מתי

.היה בין כהן לעד. בין ספר לאפר

.אבל עכשיו אין ספר. אין לוי. רק שקט

.והשמש בעיניה השחורות מביטה ואיננה מבינה

?שאלתי: האם שכן סרה השכינה מן המקום

.אין נבואה. אין אליהו. רק חר של דבור מפנה לתהום

.אתה מקבל מבי ידעת לשמור ספרי הכאב

.טמן את המכתב הזה עם המגלה השרופה של איכה

.וכתוב: כהן ראה עין שחורה בשמים בשעת בערת העם

.ובמקום נבואה, הוא בחר לכתוב